

STÍN MINULOSTI

Kdybych měl svůj život na střední škole popsat jedním slovem, byla by to „katastrofa“. Neměl jsem přátele, dívku-a pomalu jsem ztrácel i rodiče. Naši se rozvedli, když mi bylo dvanáct, a tak mezi sebou válčili už šest let. Byl jsem jedináček, táta měl vlastní rodinu a matka se o mě nestarala...

Tenkrát, v první školní den, jsem opět seděl ve své opuštěné lavici a čekal, že mě někdo osloví. Marně... Venku bylo deštivo, louže, kam jsem se podíval, kapky bubnovaly do oken a valící se voda dělala takový hluk, že nebyl slyšet hlas lidí ani zvuky aut. Podzimní atmosféra mi náladu opravdu nezlepšovala.

Bylo to, jako kdyby si to počasí sama vybrala... Ta dívka, co vešla do dveří, ta, která snad nebyla ničím víc než prachem a stínem. Nejnápadnější byly její černé oblečení a tmavé vlasy. Přímo z ní čišela nespoutanost a rebelství, ale také se v ní skrývalo mnoho a mnoho tajemství-a já chtěl zjistit, jaká o jsou...

Po hodině, kdy se učitel ani neobtěžoval nám novou spolužačku představit, jsem ji opět potkal na chodbě u její skříňky. Když tam stála mezi ostatními, viděl jsem, že je jiná - výjimečná, Právě kvůli tomu ji svět neměl rád a ona neměla ráda svět.

Sebral jsem všechnu odvahu a vydal se k ní. Když jsem byl necelý krok od ní, ani si mě nevšimla. Dělala, že tam není ona, ani ten cizí svět okolo. Natáhl jsem ruku a dvakrát jí zaklepal na rameno. Ztuhla, jakoby byla z ledu. Poté se pomalu otočila a upřela do mě nádherné modré oči. „Ahoj, jen se chci představit a přivítat...“ „Ještě jednou na mě hrábneš těma prackama, já ti je vlastnoručně zlámu, jasný?“ přerušil můj chvějící se hlas.

Poté mě probodla pohledem, zabouchla skříňku a odešla. Já zůstal stát a přehrával si její slova. Byl jsem si jistý, že chci doopravdy zjistit, co se za tou maskou skrývá.

Ten den jsem ji už neviděl. Ve třídě ani na obědě. Jako by se po ní země slehla.

Druhý den jsem se po škole vracel domů přes park. Hlavu jsem měl plnou myšlenek o ní, proč všechny tak nenáviděla a odháněla je? Připadal jsem si jako detektiv. Přece jenom jsem neměl sebemenší právo plést se jí do života, ale moje zvědavost mi nedala spát... Potom jsem ji uviděl. Seděla v trávě, zády opřená o strom a psala do jakéhosi deníku. Také si mě všimla a protočila panenky, jako kdyby to měla nacvičené. Až po nějaké době jsem si uvědomil, že stojím na místě a civím na ni. Dřív než jsem stihl něco udělat, tak se zvedla a šla nebezpečně pomalým krokem přímo ke mně. „Takže abychom si to ujasnili, myslela jsem to vážně. Jestli mě budeš sledovat nebo tak něco, dopadne to s tebou moc špatně. Nezajímá mě, co jsi zač, nezajímá mě o tobě vůbec nic, takže se ke mně už nepřibližuj,“ pronesla hlasem, který by většinu lidí přinutil vzít nohy na ramena. Připravovala se odejít, když jsem se klidně zeptal: „Stojí ti to za to?“ „Tím myslíš jako co?“ odsekla. „Ani mě neznáš a odháníš mě, jak to jen jde. Ptám se proč?“ „Nemám důvod k tomu, abych ti něco vůbec říkala,“ zasyčela a vydala se rázně pryč. Já už se ji nepokoušel zastavit, protože jsem věděl, že jí chci pomoci. Něco bylo špatně a já ji v tom nechtěl nechat, ať by to stálo cokoli.

Po dalších třech dnech se ve škole opět objevila, a pokud si všimla, že jsem se na ní během dne někdy podíval, tak se jen zašklebila a dál mě ignorovala. Ona věděla, že se jí nebojím, proto jsem měl v našem souboji navrch.

Měsíc, celý měsíc jsem ji pozoroval a snažil se cokoliv pochopit. Za úspěch jsem považoval jeden nepatrný úsměv, který jsem zahlédl při hodině. Sama dobře věděla, že jsem jí při každém kroku v patách, ale nikdy mi nic neřekla.

Dva měsíce, tři, čtyři, půlrok... Tak dlouho jsem se snažil přijít na kloub záhadě jménem Caitlyn, jak jsem zjistil. Stejně jsem nepřišel na nic. Celý převrat nastal, až když se mi na lavici objevil lísteček se vzkazem: „Ve čtyři hodiny se sejdem v parku.“

Doufal jsem, doufal jsem já ani nevím v co, když jsem se blížil k parku, kde jsme se před půl rokem setkali. Seděla na nejbližší lavičce a vypadala rozpačitě. Vydechl jsem, přiblížil se k ní a tiše si přisedl. Nastala chvíle, kdy jsme se na sebe jen mlčky dívali. Potom promluvila: „Musím ti něco říct... A jen tobě, Miku. Půl roku chceš vědět pravdu a já si myslím, že zrovna tobě to říct můžu.“ Neměl jsem co říct, obzvlášť potom, co vyslovila moje jméno, jako by něco znamenalo. Vzmohl jsem se jen na kývnutí. „Fajn,“ zašeptala. „Když mi bylo osm a matka nás se sestrou vezla z tréninku domů, byla už tma. Vždy jsme hrávaly hru se světly. Ona vypínala a zapínala dálková světla a všechno vypadalo jako ve vesmíru. Potom jsem to chtěla taky zkusit. Všechny jsme se smály... V tu chvíli jsme sjeli ze silnice. Pak už jsem se probudila v nemocnici, sama... Od jejich pohřbu jsem si neoblékla jinou barvu než černou. A slíbila jsem si, že už nebudu mít nikoho, koho bych milovala, abych znovu nezažila tu bolest a vinu...“ „Tak tohle jsem od tebe nečekal,“ řekl jsem přidušeným hlasem. „Takže,“ pomalu se zvedla, „díky, že jsi mi ukázal, že nejsem sama.“ Poté odešla a já se na ní už nedíval jako na rebelku, které je svět okolo ukradený. Lidé jsou křehká stvoření a my

bychom si někdy měli sednout a přemýšlet sami o sobě. Přece jenom... Svět je úžasné místo a my bychom nikdy neměli lidi jako Caitlyn nechat samotné. Tím myslím, že bychom si měli pomáhat a svět zlepšit...

Ráno jsem na ni čekal u školy, ale nepřišla. Stejně jako další den, další a další týden. Caitlyn Lorr, člověka, co mi změnil život, jsem už nikdy neviděl...